

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa R. K., B. K., E. K. i M. K.
przeciwko [...] Towarzystwu Ubezpieczeń S.A. [...] w W.
o odszkodowanie, zadośćuczynienie i rentę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 października 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 8 lipca 2015 r., sygn. akt VI ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od każdego z powodów na rzecz strony pozwanej
kwoty po 900 zł (dziewięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. - zważywszy zwłaszcza, że zaskarżone orzeczenie cechuje się prawomocnością - może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia choćby jednej z przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

We wniesionej przez czworo powodów skardze kasacyjnej wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania werbalnie oparty został na s. 4 na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sformułowane w ujęciu strony skarżącej zagadnienie nie odpowiada wymaganiu przewidzianemu w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sprowadza się ono do potrzeby dokonania przez Sąd Najwyższy wykładni art. 446 § 3 i 4 k.c. Tymczasem wystąpienie istotnego zagadnienia prawnego nie może być utożsamiane z potrzebą dokonania przez Sąd Najwyższy wykładni przepisów prawnych, ponieważ z woli ustawodawcy są to dwie odrębne przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, czego dowodzi brzmienie art. 398⁹ § 1 pkt 1 i pkt 2 k.p.c.

Natomiast wystąpienie przesłanki, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. nie zostało wykazane. Skarżący nie wskazali bowiem w uzasadnieniu wniosku na s. 6-13 przyczyny, dla której zachodzi potrzeba dokonania przez Sąd Najwyższy wykładni przepisów art. 446 § 3 i 4 k.c., ponieważ nie wyjaśnili na czym polega istnienie ewentualnej rozbieżności w orzecznictwie sądów co do wykładni powyższych przepisów, a co jest niezbędną przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z mocy art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

W tym stanie rzeczy należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98, art. 99 i art. 105 § 1 k.p.c. oraz na podstawie § 6 pkt 7 i § 12 ust. 4 pkt rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. (Dz.U. 2013, poz. 490), znajdującego zastosowanie z mocy § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. (Dz.U. 2016, poz. 1667) oraz z mocy § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. 2015, poz. 1804).

aw

jw